Με αφορμή μια ψηφοφορία από τις πολλές που ανεβάζουν στα «social media» οι φίλοι του διαδικτύου με θέμα «το καλύτερο χωριό» παρατήρησα ότι οι περισσότεροι όπως ήταν φυσικό απαντήσαμε με την καρδιά και όχι με αντικειμενικά κριτήρια ψηφίζοντας ο καθένας ξεχωριστά το χωριό του ως καλύτερο , τελικά σε όλους μας υποβόσκει ένας λανθάνων τοπικισμός, η αλήθεια είναι ότι αν θέλεις να είσαι αντικειμενικός θα βρεις πολλές φυσικές ομορφιές σε όλα τα χωριά μας, οι οποίες όμως δεν συγκροτούν ένα ενιαίο φυσικό ή δομημένο σύνολο υψηλής αισθητικής που θα μπορούσε να αποτελέσει τουριστικό προορισμό, γεγονός που οφείλεται κυρίως στις ανεξέλεγκτες ανθρώπινες παρεμβάσεις και στην έλλειψη χωροταξικού σχεδιασμού, πολιτικής γης και πολεοδόμησης άλλα και έλλειψη οράματος των πολιτικών που συνετέλεσαν στην υποβάθμιση του οικιστικού και φυσικού περιβάλλοντος του τόπου μας.

Αν συγκρίνουμε π.χ. τις ελληνικές πλατείες με αντίστοιχα παραδείγματα ευρωπαϊκών πόλεων, θα οδηγηθούμε σε δυσάρεστα συμπεράσματα. Θα διαπιστώσουμε ότι οι περισσότερες ευρωπαϊκές πόλεις έχουν αποδώσει χώρους συλλογικής έκφρασης, υψηλής αισθητικής, στους πολίτες τους. Την ίδια στιγμή στις ελληνικές πόλεις, οι περιορισμένοι σε έκταση δημόσιοι χώροι καταστρατηγούνται συστηματικά από παρεμβάσεις, μικρών και μεγάλων, ιδιωτικών συμφερόντων: παράνομα σταθμευμένα οχήματα, διογκωμένα περίπτερα, αυθαίρετα τοποθετημένες διαφημιστικές πινακίδες, επεκτάσεις καταστημάτων αναψυχής κ.λ.π.....ζωντανό παράδειγμα η πόλη της Νιγρίτας, προσπαθήσαμε με μία σειρά κυκλοφοριακών ρυθμίσεων, που δυστυχώς (ευτυχώς για άλλους) δεν τηρήθηκαν πάνω από ένα μήνα να βάλουμε τις βάσεις για να φτάσουμε μέσω ήπιας προσαρμογής στον επιθυμητό στόχο: να αποδώσουμε το δημόσιο χώρο στους πολίτες, να αποκτήσει και η Νιγρίτα την δική της πλατεία ελεύθερη από αυτοκίνητα για να γίνει η πόλη μας πιο φιλική, πιο ανθρώπινη και ταυτόχρονα πιο ελκυστική, πρόταση που δεν επιτεύχθηκε λόγω της σθεναρής αντίδρασης των δημοτικών συμβούλων κ.κ. Παπαγιάννη, Αραμπατζή, Ντουντουγιάννη που προφανώς πορευτήκαν μαζί μας μη έχοντας τις ίδιες αρχές, σύσσωμης της αντιπολίτευσης και μιας ομάδας εμπόρων.

Θα μου πείτε και ποιόν ενδιαφέρουν όλα αυτά, οι πολίτες επέλεξαν (;) και η δημοτική αρχή όφειλε να τηρήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις , για αυτό με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου η οποία καταψηφίστηκε μόνο από την Δημοτική Ανανεωτική Κίνηση, την

παράταξη που εκπροσωπώ, απομακρύνθηκαν τα εμπόδια και τώρα μπορούμε να διπλοπαρκάρουμε όπου βρούμε , ξηλώθηκαν οι κόμβοι στην είσοδο της Τερπνής από Καλλιθέα και στην Κ.Καραμανλή , πριν το Κέντρο Υγείας για να γίνεται η κυκλοφορία των οχημάτων με μεγαλύτερη ασφάλεια και να αποφεύγονται τα ατυχήματα και γενικότερα επιτράπηκε στον κάθε πολίτη να λειτουργήσει ελεύθερα και να ξηλώσει ότι τον ενοχλεί. Παράλληλα επετράπει η κίνηση των λεωφορείων στην Αθανασίου Αργυρού καθώς και το παρκινγκ των μηχανών στο γκαζόν της μικρής μας πλατείας η οποία κατακλύστηκε από μηχανοκίνητα και τραπεζοκαθίσματα αφήνοντας πολύ ελεύθερο χώρο για τους πεζούς και συμβάλλοντας στην ασφάλεια τους, όλα λοιπόν ξαναβρήκαν το ρυθμό τους.

Αν πάλι συγκρίνουμε τους αγροτικούς οικισμούς στις ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίοι αποτελούν πόλο έλξης υψηλού τουρισμού (αγροτουρισμός, οικοτουρισμός, κυνηγητικός), με τα χωριά της ελληνικής υπαίθρου θα διαπιστώσουμε και πάλι έλλειψη πολιτικής γης και πολεοδόμησης και εκτεταμένες ανθρώπινες παρεμβάσεις που εξάλειψαν την αγροτική αρχιτεκτονική και υποβάθμισαν το οικιστικό και φυσικό περιβάλλον.

Για αυτή την ανισορροπία που δημιουργήσαμε, την χωροταξική αποδιοργάνωση που οδήγησε στον μαρασμό της υπαίθρου και των χωριών μας έχουμε ευθύνη όλοι μας, βέβαια πάντα βρίσκαμε ελαφρυντικά , τι να κάνει η φτωχή Ελλάδα, όπως σήμερα που για όλα υπάρχει το άλλοθι της οικονομικής κρίσης. Τα ελαφρυντικά αυτά όμως δεν είναι αρκετά για να δικαιολογήσουν την αδιάφορη στάση μας μέχρι και σήμερα απέναντι στη σημασία του δημόσιου χώρου και η αλήθεια είναι ότι οποιαδήποτε αλλαγή θα γίνει μόνο μέσα από την συνειδητοποίηση της δικής μας ευθύνης στη διαμόρφωση μιας νέας οικιστικής πρότασης, σύγχρονης, που να ανταποκρίνεται σε όλες τις αισθητικές και λειτουργικές ανάγκες της σημερινής καθημερινότητας, όπως και σε όλες τις διαχρονικές και οικουμενικές αξίες του ευ ζην, διαφορετικά είναι βέβαιο ότι η εγκατάλειψη από τις νεότερες γενιές θα συνεχιστεί. Ας ανακαλύψουμε τρόπους για να αναδείξουμε μέσα από μια ολιστική ματιά τον φυσικό και πολιτιστικό μας πλούτο : τον Αρχαιολογικό χώρο Τερπνής, την Αρχαία Τράγιλο, τον Πύργο της Μάρως στη Δάφνη, σημαντικά μνημεία που έχουν χαρακτηριστεί διατηρητέα από την εφορεία βυζαντινών αρχαιοτήτων όπως, ο Ιερός Καθεδρικός Ναός Αγίου Γεωργίου Νιγρίτας, ο Ι. Ν. Αγίου Γεωργίου Σιτοχωρίου, ο Ι.Ν. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αηδονοχωρίου, ο Ι.Ν. Αγίου Γεωργίου Χουμνικού, η Μονή Ταξιάρχη Μιχαήλ στο Καστρί Ευκαρπίας, τη λαϊκή μας παράδοση όπως καταγράφεται στα Λαογραφικά μουσεία Νιγρίτας, Τερπνής, Αηδονοχωρίου και όπως ζωντανεύει μέσα από τα πανηγύρια μας με γνωστότερα αυτά του Αγίου Αθανασίου Νιγρίτας, του Αγίου Θωμά Νιγρίτας, της Αγίας Μαρίνας Μαυροθάλασσας, ή από την αναβίωση εθίμων όπως η Τζαμάλα και ο Μπαμποϊρος στο Φλάμπουρο, οι Λαζαρίνες στην Τερπνή ,το Κουρμπάνι στο Λαγκάδι και τη Νικόκλεια ,τις πολιτιστικές εκδηλώσεις όπως τα ΓΕΡΑΚΙΝΕΙΑ, τα ΚΟΡΕΑΣΜΙΑ, τη Γιορτή κρασιού στους Αμπέλους, τα τοπικά μας προϊόντα όπως το τσίπουρο, το κρασί, τον πλούσιο φυσικό μας πλούτο που απλώνεται στον ημιορεινό όγκο του Βερτίσκου και του Κερδυλίου όρους , την κοιλάδα του Αγίου Παντελεήμονα στα Θερμά, το ρέμα του Κουπατσιανού, τον Αγιο Μανδήλιος στην Τερπνή, το Λαγκάδι , την Ορέσκεια,

το Καστανοχώρι , το Καταφύγιο του Ορειβατικού Συλλόγου Νιγρίτας, τα πέτρινα γεφύρια του Αηδονοχωρίου, τα ρωμαϊκά λουτρά των θερμών, λίγα από τα στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν πόλο τουριστικού και πολιτιστικού ενδιαφέροντος. Μόνο που για να γίνει αυτό απαιτείται κοινό όραμα για ένα νέο τόπο που οφείλουμε να δημιουργήσουμε αν θέλουμε να συγκρατήσουμε τον ενεργό πληθυσμό στον τόπο μας.

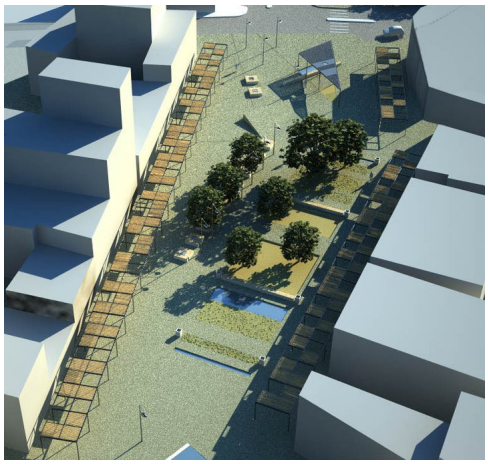
Είναι αλήθεια πως η κοινωνία μας έχει «μάθει» τον πρωταγωνιστικό ρόλο για την επίτευξη ενός κοινού οράματος για την ανασυγκρότηση του τόπου μας να τον έχουν οι πολιτικοί, όταν όμως αυτοί αποδεικνύονται κατώτεροι των περιστάσεων μήπως θα πρέπει να γίνουμε εμείς οι πρωταγωνιστές της ζωής μας ;

Μπορούμε για παράδειγμα να εναποθέσουμε τις ελπίδες μας για μια συλλογική προσπάθεια, έξω από τοπικιστικές ιεραρχίες στον Πρώτο πολίτη του Δήμου μας, το δήμαρχο Βισαλτίας κ. Δ.Καλαϊτζή, όταν στον χαιρετισμό της νέας ιστοσελίδας του διευρυμένου δήμου Βισαλτίας αναφέρει ως αξιόλογα σημεία τουριστικού ενδιαφέροντος μόνο την πίστα motocross στη Σησαμιά και το Νερόμυλο στο ρέμα του Κουπατσιανού στη Βέργη.

Αντιγράφω από τον Χαιρετισμό, που υπογράφεται από τον Δήμαρχο Βισαλτίας, της ιστοσελίδας (www.dimosvisaltias.gr) "……Η πίστα Μότο κρος αποτελεί πόλο έλξης χιλιάδων επισκεπτών που αναζητούν δυνατές συγκινήσεις. Ο Νερόμυλος στο Δ.Δ.Βέργης είναι ένας ξεχωριστός προορισμός για επισκέπτες που θέλουν να ζήσουν τις ομορφιές της φύσης και προσφέρεται για περπάτημα ποδηλασία δίπλα στο ποτάμι του ¨Κουπατσιανού ¨και κάτω από αιωνόβια πλατάνια. Με ιδιαίτερη χαρά αναμένουμε να σας υποδεχτούμε για να θαυμάσετε από κοντά την απαράμιλλη ομορφιά του τόπου μας να απολαύσετε την φιλοξενία και το εγκάρδιο χαμόγελο των δημοτών μας και να γευτείτε το άριστης ποιότητας τοπικό τσίπουρο κρασί και ελαιόλαδο..... "

Κλείνοντας θέλω να πιστεύω ότι αυτές οι σκέψεις μου, θα γίνουν αφορμή για να επαναπροσδιορίσουμε την ευθύνη που έχουμε όλοι μας απέναντι στο τόπο μας.

Αγγελική Μήκα

Με την ευχή το όραμα μας να πραγματοποιηθεί κάποτε

